

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani. 11. mal. serpana 1890.

List 28.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

Že sama pamet uči, da je Bog, ki je razodel vero.

35.

Sodimo prigodbe po zapopadku, katerega imamo o Bogu; umemo pa, da je Bog bitje čez vse modro; spoštujmo toraj temotnost, ktera včasih prikriva njegovo ravnanje in ne derznimo se zategadel krivo soditi. Vse, kar je storil in stori, je vselej dobro, ker modrost ne more kaj neprimérnega napraviti. Ako ne spoznavamo povsod vzroka in konca, Bog ni dolžan nam ga razgrinjati. Molimo njegove previsoke namene in pregloboke sklepe.

Veritas, id est arcanum summi Dei, qui fecit omnia, ingenio et propriis sensibus non potest comprehendere; alioquin nihil inter Deum hominemque distaret, si consilia et dispositiones illius maiestatis aeternae cogitatio assequeretur humana. (Lactant. l. I. de falsa relig. c. 1.)

36.

Umetno delo terja neobhodno umnega početnika. Kdor nima zmešanih možganov, pa ima pošteno serce, ne bo tej resnici ugovarjal. Vse na svetu pa nam kaže najlepšo primérnost, izverstno vravnane nizje moči, doslednje razdeljene po višji moči. To resnico umevajo vsi, ki pre-mišljujejo tek prirode. Svet je tedaj delo najvišje modrosti.

37.

Da, gospod Bog je vse stvaril po svoji besedi. „Rekel je, in bilo je.“ „On je zemlji mero naredil in čez njo verv potegnil; on ji je podnožje vterdil in vogelni kamen vložil; on je

morju mejnike postavil in rekel: do tukaj boš prišlo in dalje ne pojdeš, in tukaj boš razbijalo svoje nadute valove; on je zvezdi danici zapovedal, da jutro naznanja, in je zariji odkazal njeno mesto.“ (Job. 38, 5—13.)

38.

Pa kako je mogel Bog nekaj vresničiti in vse iz ničesa vstvariti? To je prikrito prašanje za človeški um; to mu je skrivnost, brez ktere se ne dá razumeti početek svetu. Kajti večni svet, ali svet iz večne snovi, sčasoma vpodobljen, ste dve neumnosti, je dvojna nezmisel. Gledé stvaritve sveta velja tedaj, kar zastran drugih reči, ktere moramo priznavati v prirodi, pa jih ne moremo razumeti, kakor na pr. rastlinske rasti, živalske množitve, itd.

39.

En Bog, ter neumerjoča duša, to ste dve najterdneje strinjene resnici. Ni Boga brez pravičnosti; ni pravičnosti brez kazni za hudobijo in brez plačila za kreposti; ni kazni za hudobne in plače za krepostne brez drugega življenja; ni drugega življenja brez neumerljivosti duše. Bog pa je: tedaj je duša neumerjoča.

40.

Terditi, da duša umerje, se pravi tajiti samega Boga, ker bi brez drugega življenja hudobija bila brez kazni, čednost brez plačila, toraj Bog brez pravičnosti, ktero resnico spričuje že sama pamet.

41.

„Videl sem pod solncem na mestu sodbe hudobijo in na mestu pravice krivico, in rekel sem v svojem sercu: krivičnega in pravičnega

bo sodil Bog in tedaj bo čas, da postavi vsako reč na pravo mesto.“ Tako govori Salomon najmodrejši. (Ekklez. 3. 16.) Tisti čas pa je življenje, katero mora priti po sedanjem, in bo srečno za dobre, nesrečno za hudobne. Duša preživi tedaj strohnenje telesa, s katerim je združena.

42.

„Ako bi ne imel,“ govori prav verno neveren pisatelj,* „druzih dokazov za neumerljivost duše, ko prospéh hudobneža in stiske pravičnega, bi že to samo pregnalo mi vse dvojbe. Tak bodeča neskladnost sredi vesoljne sloge bi me silila, si jo razvozljati. Pravil bi si: Ne bo nas vsega konec z življenjem: po smerti pride vse v pravi red.“

Pa najberž si je to misel izposodil od Salomona, ker je ravno prej navedeni memo oblike čisto podobna: kajti sovražniki vere si radi pri sv. pisateljih visokih resnic izposojujejo, katere se jim včasih izmuzajo.

43.

Kdo je Bog? Globoko pitanje. Zastonj vprašam prirodo. „Baral sem zemljo, piše sv. Avgustin, in odgovorila je: jaz nisem, in vse kar je na njej, mi priča ravno to. Baral sem morje, brezdna in živali lazne, in odgovorile so: nismo tvoj Bog. Išči ga višje od nas. Baral sem šumeče sapice, in vesoljni zrak z vsemi svojimi prebivalci mi reče: Anaksimem se moti, mi nismo Bog. Baral sem nebo, solnce, luno in zvezde: niti mé nismo Bog, ktereга iščeš, mi pravijo. In djal sem vsem stvarém, ktere obdajajo moje čuti: Pravite mi o mojem Bogu, da vé niste on, povejte mi vsaj nekaj o njem: in na ves glas zakličejo: On nas je stvaril.“***) Oj, mene priganja zvedeti, kaj je Bog, in pové se mi le, kar ni!

44.

Kaj je Bog? Povej mi to sam, o moj Bog! ker mi vse tvoje stvari tega ne dopovejo. „Sem, kateri sem.“ odgovoriš Mojzesu. Glej, to govori Izraelcem: „kateri je, me je k vam poslal.“ (Izhod 3. 14.)***) Kaj pa nam poveš z besedami: „Sem, kateri sem.“ če ne to, da si ti, o moj Bog!

*) J. J. Rousseau c. 1. de la spiritualité de l'ame.

**) Interrogavi terram et dedit: non sum; et quaecunque in ea sunt, idem confessa sunt. Interrogavi mare, abyssos et reptilia animarum vivarum, et responderunt: non sumus Deus tuus; quare super nos. Interrogavi auras flabiles, et inquit universus aer cum incolis suis: fallitur Anaximenes, non sum Deus. Interrogavi coelum, solem, lunam et stellas: neque nos sumus Deus, quem quaeris, inquit. Et dixi omnibus his, quae circumstant fores carnis meae: dicitis mihi de Deo meo, quod vos non estis: dicitis mihi de illo aliquid: et exclamaverunt voce magna: Ipse fecit nos. (Lib. X. Conf. n. 4.)

***) Dixit ad Moysen Deus: Ego sum qui sum. Sic dices filius Israël: Qui est, misit me ad vos. Exod. 3.

bitje nad vse bitje, bitje potrebno, bitje večno, bitje nespremenljivo, bitje neodvisno, bitje prvotno in početnik vsega družega bitja. Vse, kar nisi ti, nima samostojnega bitja; ampak mu je le posojeno od tvoje moči in dobrote; ti pa si sam po sebi, kdor si od vek do vek najizverstnejši, najkrasnejši, najpopolnejši. To dela neizmeren razloček med tabo in med nami!

„Od Boga se moramo učiti, kar nam je o njem misliti, ker ga brez njegovega poduka ne spoznamo.“*)

45.

„Vse, kar je, je le po njem, Ki je. On, sam Bog je, ki daja pravici cilj in namen, kreposti podlago, in plačilo, ceno temu kratkemu, njemu posvečenemu življenju. On je, ki ne preneha žugati grešnikom: Vaše skrivne hudobije so mi očitne; ter oznanja pozabljenemu pravičnemu: „tvoje kreposti so vpričo mene.“ (Rousseau: Maxim et. Princ. ch. 2.)

(Dalje nasl.)

Marijino svetišče na Tersatu.

(Dalje.)

3. Svetost Marijine hiše, — skrivnosti.

Marijina hiša je sveta zavoljo skrivnosti, ki so se v nji godile. Hiša, sicer majhina, priprosta, brez posvetnega blišča in oprave; ali draga pred obličjem Božjim, izmed tisočerihi odbrana, poslavljenja z neštetilnimi čudeži Božje vsemogočnosti. Hiša ta je hiša cvetja, ker v nji je niknila cvetica brez ternja, Marija; v nji je vzrasel najlepši poljski cvet lilij dolinskih, Jezus. O hišica, kdo bi te ne zavidal, ki sloviš po vsem svetu! o kateri govoré vsi narodi, da v nji je bil spočet sam Bog! V nji so prebivali očetje in pravični stare zaveze, očaki in preroki*). S. Joahim in s. Ana, prebivajoča sicer v Judeji, preselila sta se vanjo, da sta se odtegnila vojnemu hrumu, ter sta živela v nji do konca življenja. V nji**) je spočela s. Ana, po 20letni nerodovitnosti, po 20letni goreči molitvi, kakor je angelj napovedal, in rodila brezmadežno devico in mater Božjo, Marijo, t. j. morsko zvezdo ali gospo. Spodobilo se je, da se je za največi čudež pot pripravljala s čudeži, da se Devičini starši z molitvami vredne storé sprejeti toliki sad.***) Tukaj je srečna žena s. Ana 3 leta vzgajala preblazeno Marijico, in 3letno peljeta v tempelj in jo darujeta, kakor sta bila obljubila, da bi rasla v hiši božji, da bi jo napolnjeval s. Duh, da bi postala prebivališče vseh čednosti. Tukaj sta živ-

*) A Deo discendum, quid de Deo intellegendum sit; quia non nisi se auctore cognoscitur. (S. Hilarius l. 5. de Trinit. n. 21.)

*) Niceph. Cal. 1. 10. Hist. eccl.

**) Po misli družih je bila Marija Devica brezmadežna spočeta v Jeruzalemu, rojena pa bolj gotovo v Nazaretu.

***) S. Jan. Dam. or. 1. de nativ. B. V.

ljenje sklenila ss. Joahim in Ana. Ko je bila Marija 11 let preživela v templju, vernila se je v to hišo s s. Jožefom, svojim ženinom. S. Evodij, za s. Petrom prvi škof Antijohijski, pravi, da je ta hiša videla Božje poslanstvo, štiri mesce odkar je prišla iz Jeruzalema:

Verbum caro factum est. Beseda je meso postala, t. j. Bog se je včlovečil. Rek neizmerne važnosti... Ozriva se zdaj na ta kristjanu preprijetni kraj, in sicer z besedami, kakor popisuje Faber. — Domačih opravkov je dosti; to vé vsaka mati, vsaka gospodinja; zméraj ima polne roke dela, če se ji hoče. Enako Mati Božja gotovo ni postajala. Ni se bala nobenega truda. Kakor čebela ne miruje, kadar je lepo vreme in sije prijazno solnce, tako je bila tudi Marija pridna v vseh ročnih delih. Sama je rekla, da je „dekla.“ V delih svojih pa ni pozabila nebeških reči. Vedno je premišljevala svojega Gospoda v podobi otroka, dečka, mladeniča, ki ga je imela vedno blizo sebe.

Bila je najraje sama z domačimi, ker v družbi se veliko govori, gostobesednost pa ni brez greha. Če je bilo treba govoriti, govorila je, da so se spodbujali, ki so jo poslušali. Kaj pa da: saj je bila „polna milosti.“ Hvalila pa se ni nikoli; še pokrivala nebeške darove. Kako nebeške pogovore je imela pač z Jezusom, ki je ljubil svojo Mater, kakor še noben otrok na svetu ne. Enaka sta si bila v mislih in besedah, željah in dejanjih. Pri Materi je nahajal Jezus največ tolažbe, takoisto je bila Marija blažena pri Jezusu. Včasih je še preveč mislila na svoje materine pravice, n. pr. takrat, ko ga je našla v templju. Gospod pa ji je z odgovorom dal razumeti, kaj je njegov namen. Z nekam resno besedo pa je podučil kristjane, da v službi božji se ne smejo dati ovirati od nikogar, tudi od starišev ne.

Kako neizmerno je Sin Božji ljubil svojo stvar, Marijo, vidimo iz dogodbe v Kani. Jezus je Mariji prošnjo zavrnil, ker še ni bil čas čudež delati očitno, ljudem kazati se Boga. Marija pa, tolikanj vajena njegove pokornosti, njegove ljubezni, je dejala strežajem: bode pomagal, bo; to dobro vém; le storite, kar poreče. To nam kaže, da je bilo življenje Sv. Družine polno čudežev, da jih je bila Marija tako rekoč vajena. Kako ne? Obleko svojega života je imel nji zahvaliti; da ni bil umorjen, s. Jožefu.

Poznal je njene težave, njeno terpljenje, trud in siromaštvo svojega rednika. Videl je njene čednosti in milosti. Poznal jo je, najlepšo stvar na zemlji in na nebu, od vekomaj izvoljeno. Kako bi mogel neizpolniti ji najmanjše želje? Obadva sta, recimo vsi trije so — tudi s. Jožefu je bilo razodeto, kaj čaka njegovega Jezusa — vsa s. Družina je bila v tihem veselju in — tihem — terpljenju. Njih življenje je bilo terpljenje v miru.

Ktera hiša je videla toliko čudovitost, ko hiša S. Družine? katerih je bilo toliko, da jih še angelji šteti ne morejo, in to skozi 18 let!

(Dalje nasl.)

Neka delavska družba v Siriji.

(Dalje.)

P. Fiorović dalje popisuje, kako je pridobival najbolj zgubljene in zaveržene ljudi za svojo družbo,

za spoved in poboljšanje. Pravi namreč: Tako so hodili k meni vsi odpadniki, ki so se bili poturčili, tolovaji in celo hudodelniki, katerim je bila morija že rokodelstvo. Eden poslednjih je bil že osem in dvajset ljudi umoril. Spreobernal se je pa po Božji milosti.

Nekega dne sem vidil z okna svoje sobe trumo postopačev, kateri so občudovali spretnost enega svojih tovaršev. Le-tá je postavil po koncu koruzno slamo in jo pustil, potem se je urno krog in krog zasuknil, in še predno je slama na tla padla, jo je z velikim nožem ravno na sredi že imel prerezano. Gledavci so mu hvalo ploskali. Djal sem sam pri sebi: „Čaki, ta je že moj.“ Zdajci grem doli, mignem z roko in dam znamenje junaku tega mojsterskega početka, da naj k meni pride. Greva v mojo sobo; govoriva o skazovanji moči, potem pride na versto vera; poslednjič opraviva prav lepo in pošteno vesoljno spoved. Mladi moj junak dobí kratko molitev za pokoro; potem pa mu rečem, naj mi vodi zdaj svoje prijatelje.

Res mi pripelje v dveh dneh kacic deset, kateri pač, kakor se smé misliti, niso bili ravno angeljci. En nauk jih podučí, da je en sam Bog v treh osebah in druge bistvene reči, o čemur niso nič vedeli. Spoved je prišla na versto pozneje. Ko so bili ti mladi ljudje pa očiščeni, so zamogli biti tudi novinci bratovski, in niso bili izmed tistih, nad katerimi bi se človek nič ne spodbudoval.

Čudil bi se kdo, da taka družba, ki je tako lepo vravnana in goreča, se more iz tacihi ljudi nabrati. Bila bi pa zmota, ako bi kdo mislil, da vsi družbeniki so bili na prvo taka druhal. To ne. Njih večina so bili ubogi nevédci, kateri so le koga potrebovali, da bi jih napeljeval na dobro pot. Glavna reč je bila, jih zbirati in jim do serca priti.

Misel P. Fiorovićeva je ta, da družba posvetnjakov ni že ravno toliko postavljena za svetnike, ampak da se iz njih svetniki izobražujejo. To vgaja nekako Zveličarjevim besedam: „Nisem prišel iskat pravičnih, ampak grešnike.“ Vspeh je kazal, da je pravo zadel.

Sprejemal sem vse, pravi Fiorović, kateri so se oglasili in zapisal sem jih za novince ali postulante. Po šesttedenski poskušnji so bili povabljeni, da naj storé obljubo in od tistega trenutka so se imenovali „bratje.“ Edini pogoj k temu je bil, da so redno hodili k našim nedeljskim shodom. Še le pozneje pri bližnjih eksercicijah so morali opraviti vesoljno spoved, k kateri so tako bili bolje pripravljeni.

Eksercicije sploh so bile imenitno opravilo te delavske družbe, da se je dobro ustanovila in vspeševala. Te vaje so vabile novih družbenikov in spreobračale so zgubljene duše. Vstanovniku je bilo do tega, da so se družbeniki sami stanovitno spreobernali, pa da so bivali aposteljni za spreobračanje družih. Velikrat je ponavljal, da vsa njegova skrivnost je v tem, da je vabil k sebi moških s posredovanjem družih, ter da so se z rabo ss. zakramentov v resnici spreobračali.

Naj perve vaje, o katerih je bilo že poprej govorjenje, so se doveršile 15. rožnika. To je bil tako rekoč družbeni rojstni dan, in sprejela je družba naslov Marije D. sedem žalosti. Naslednjič so bile eksercicije po dvakrat na leto, vsakrat po 14

dni; velikonočne, ki terpe samo po en teden, k tem niso štete.

Vdeleževanje je bilo tako obilno, da je bila stara cerkev premajhna za vse in je bilo treba „novince“ deliti na dvoje. Hodili so zapored, spremljani od sorodnikov, prijateljev in sosedov. Ti so slišali pridige z veseljem in so poslednjič sami prišli k misijonarju, opravljali vesoljno spoved in tako prihajali tudi sami k njegovim ovčicam.

(Dalje nasl.)

Ivan bogoslovec, vojak.

(Dalje.)

V bolnišnici.

Ko se je tako žrebanje izšlo neugodno za Janezov poklic, je nesterpljivo čakal novačenja, edino upanje, katero mu je še ostalo. Kar pa ga je zlasti skrbelo in mu poderlo skoraj vse upanje, bilo je to, da je bil zdrav kakor riba, in da ni bilo niti najmanjše skaze na njegovem životu. Ker je dobro vedel, da kar Bog hoče, vse lahko stori, udal se je popolnoma njegovi previdnosti. Kljub temu pa ni mogel preprečiti neugodnih vtisov zaradi osode, katera mu je pretila. Ne hoté ga je ta misel terpinčila tako, da je hujšal vidno od dne do dne.

Smilil se je Janez gospodu župniku in ubijali so si glavo od jutra do večera, kje bi se našlo sredstvo, da bi ohranili svojega drazega klerika. Pred vsem so se obrnili do prijateljev in znancev, ki so imeli količkaj veljave, in so jih goreče prosili, naj pomagajo v zadevi tega bogoslovca. Pisali so onim, ki bi bili zmožni kaj pomagati v tej reči. Vsi so obetali in zagotavljali, da bodejo storili, kar se dá v tem slučaju. Dobri župnik so si bili čisto svesti dobrega izida in veseli kazali Janezu pisma, katera so jim dohajala. Janezek je bil s tem zadovoljen in neizrečeno hvaležen za župnikovo dobrotljivost.

Prišel je konečno dan, kateri je imel konečno določiti, kako bo z Janezkom. Ker se je pa Janezek vse preveč k sercu gnil, je med tem zelo shujšal; bil je namreč nežnega in občutljivega serca. Zadnjo noč je prečul v molitvi, drugi dan pa se je v spremstvu nekotikih prijateljev podal v mesto, kjer je imel biti nabor. Prišel je tako zdelan v mesto, da se je vsem smilil. Nogé so mu opotekale, hudo ga je bolela glava in mislil je, da mu bodo možgani zavreli. Ko je prišel določeni čas, podal se je na svoje mesto. Prične se nabor. Na dvorišču palače zbrana je bila velika množica mladeničev, njihovih starišev, sorodnikov, prijateljev, ki so nepotpečljivo pričakovali izida enega in drugega mladenčev. Stariši nekaterih so jokali, ker so jim bili sinovi uzeti v vojake. Hrup, veselje, žalost, vpitje — vse se je mešalo.

Janez stopi poslednjič med nje, vse ga gleda. Čudno se jim je zdelo, kako je zašel med nje bogoslovec (na Laškem namreč bogoslovci povsod hodijo v semeniški obleki, kar smo že omenili). Pomilovali so ga in čutili toliko terje postavo, katera ga je k temu prisilila.

Blizu debele ure ostal je Janez tamkaj, potem še le je prišla versta tudi nanj. Stražnik je zaklical njegovo ime, priimek in rojstni kraj, on pa se pri-

poročil Bogú, Devici Mariji, svojemu angelju varhu, potem stopi v dvorano.

V sredi med drugimi sedel je komisar, mož čmernega obraza. Poleg njega stal je deželni svetovalec, razun tega tudi zapisnikar, en častnik orožnikov, pa tudi še več pisarjev, in pa vojaški zdravnik.

Ko so vsi ti videli Janezka, ozerli so se na zdravnika, češ: s tem bodeš imel gotovo poterpljenje in ga hitro oprostil? Samo komisar se ni nič za to menil. Bil je terd človek in župnik se je zastonj trudil, da bi ga kakorkoli k usmiljenju omečil. Zdravnik je razumel misel svojih tovarišev. „Kako revše!“ je vskliknil. „Ne, ta ni za nas. Poglejte no, same kosti so ga!“

„Ubožec!“ dejal je drug. „Skoraj bo ugasnil. Tega le kar urno odpravimo. Čuden vojak bi bil to!“

„Tega bomo za vselej oprostili, kaj ne, gospod komisar?“ dejal je zdravnik.

„Toda meni se zdi, da je prav čverste in razmerne postave. Persi ima široke in sploh je ves zdrav od glave do nog, kolikor ga je.“

„Oprostite,“ povzame zdravnik, „saj ga je zgoli kost in koža. Ves bolehen je in shujšan.“ Zdravnik začne razkladati in podpirati svoje misli še s tehničnimi latinskimi besedami, česar sicer niso ne komisar in ne njegovi tovariši razumeli niti čerke.

Že bi se bil komisar skoro udal, kar mu pride na misel in vpraša Janeza, kaj da je.

„Dijak sem“, odgovori mu nekoliko zmešan, ker ga je vprašal nekako lisičje.

„In kaj študirate?“

„Bogoslovje,“ odvernili Janez prostodušno.

Nato ga je še enkrat pregledal, od nog do glave, ukazal mu iti enkrat po sobi gori in doli, potem pa je zamermiral:

„Se bode že naredilo.“ —

„Če se bode s tem dalo kaj napraviti, potem se bo dalo z vsemi. Jasno je kot beli dan, da ta ni za vojaka. Ali mar ne vidite, kako je suh?“ pristavil je zdravnik.

„Res je to; pri študentih je vselej taka. Poslali ga bomo v bolnišnico.“

„Zaradi mene le, če hočete. Toda to vam povem, da boste napravili državi samo nepotrebne stroške in njemu tudi ne boste nič koristili.“

„Vsak mladenec mora služiti svoji domovini, če le more nositi puško. Zakaj so pa bolnišnice? — Državni čar se pa tudi ne meni za tak drobiž.“ Te besede je dejal komisar tako odločno, da se ni zdravnik derznil več ugovarjati. Zganil je samo z ramami in se nevoljen stran obrnil.

Janez je stal sredi sobe utrujen, zdelan in bléd, da bi se bil skoraj zgrudil.

Komisar je menil, da se bode prikupil svojim predstojnikom, če tega mladeniča vzame v vojake, ko je slišal, da hoče postati duhoven, bil je namreč eden tistih, ki duhovnega huje sovražijo, kakor zelenega pajka. Menil je, da ga bode čez nekaj časa za vselej minulo veselje po duhovski suknji.

Janeza pošljejo res v bolnišnico. Ker je bil mladenec mirnega serca, vdan v božjo voljo in brez strasti, — se mu je res poboljšalo, pa posebni dobroti previdnosti božji je okrevljal. Potem pa so ga poterlili za stalno v vojaščino.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Matica slovenska je 25. rožn. imela véliki shod, pri katerem je mnogozaslúžni predsednik, kanonik in prof. g. Jož. Marn pojasnoval, kako Matica slov. vsestransko napreduje. Med drugim se je sklenilo, da „Matica“ hoče dajati na svitlo znanstveni list z imenom: „Slovenska Beseda“, ki bode meril na edinost slovenske pisave. Prečast. gosp. Marn je bil naslednji dan od novega odbora zopet enoglasno izvoljen za nadaljnega predsednika.

Ss. Petra in Pavla praznik je bil po kanoniku prečast. g. Ant. Urbasu slovesno blagoslovljen in vpričo najvišjih dostojantvenikov po mestnem gosp. županu Grasseli-ju odprt novi vodovod ljubljanskega mesta. —

S početkom šolskega leta 1890—91 prično ljubljanske gospé Uršulinke višjo dekliško šolo, katero bode podpiral tudi deželni odbor Kranjski. Namen je: izuriti deklice v vsih koristnih znanstvih po sedanjih potrebah, pa znansko in djansko soznati jih z raznimi opravili domačega gospodinjstva. V ta namen so čisto na novo zidane prostorne sobane ob samostanu vstric „Zvezde.“ Učila se bodo razna stabla pismenosti, risanje, tuji jeziki, godba, pa vzgoja, petje itd, hišna oprava in opravila, priprava obleke, pa tudi razna vertnarska opravila, kuhanje in dotična dela. Vse to v 3 letnikih. — Sprejemajo se deklice, ki so spolnile ljudske šole, po doveršenem 14—16. letu, ki so sposobne za višji poduk. Mesečna plača je 5 gld. Gojenke notranje šole, kakor mestne in druge hčere, se pod temi pogoji morejo te dobrote vdeleževati.

Oglašajo se starši in oskerbniki pri čast. uršulinskem predstojništvu, katero tudi prijazno daje nadaljna potrebna pojasnila v tem oziru. Da se bode vse to lahko dosegalo, ima samostan moči, kakor ne povsod. Da se bodo tudi v vsakem oziru npravno in postavno odgojale in izobrazovale, k temu je porok starodavno dobro ime ljubljanskega uršulinskega samostana.

Iz Šmartina pri Litiji, 5. julija. (Blagoslovljenje novega znamenja.) Preteklo je že 500 lét (tako se pripoveduje), kar so šli gosp. duhoven in cerkvenik iz Šent-Vida pri Zatičini v naše hribe na Sveti večer s svetim Obhajilom bolnika previditi. Ker takrat ni bilo pri nas fare vstanovljene, temveč je spadalo vse pod Šent-Vid, in ker je bila huda zima, ko sta prišla duhoven in cerkvenik na kraj tega znamenja, ju je noč prehitela. Primorana sta bila tukaj prenočiti pod drevesom hojo, ker takrat ni bilo hiš; blizo tukaj je bilo vse gosti gojzd. Imenuje se ta kraj „Sveti večer“, ker je Bog tukaj prenočil v najsvetejšem Zakramentu.

Bilo je že tukaj leseno znamenje sv. Križa, ali križ se je bil že tudi razletel vsled mnogih neviht. Govorilo se je že dalj časa, da naj bi se napravilo zidano znamenje; naposled se je vendar oglasila neka oseba, dá nekaj denarja in podari v ta namen, ako se tukaj znamenje naredi. Izdelali smo tedaj znamenje že lansko leto; ali kaj se bode notri postavilo? Eni so hoteli Marijo, drugi Kristusa Ekce homo. Ker pa imamo v fari pet lepih zidanih znamenj, Mariji posvečenih in ni dolgo, kar so bile nove, — eno

lansko leto; zatoraj smo se dogovorili, naj bode tukaj Serce Jezusovo. Naročili smo gosp. Ivanu Šubicu v Škofji Loki, da naj napravi podobo iz lesa; in res jo je izdelal prav umetno. Zato bodi toplo priporočen; naredil je pri nas že tri podobe, s kterimi smo zadovoljni.

Na dan sv. Petra in Pavla popoldne je bilo odločeno za blagoslovljenje novega znamenja, kar so opravili preč. gospod dekan. Štirje fantje pridejo v farno cerkev in vzamejo nalašč zato pripravljene nosilnice. Vzdignejo podobo z oltarja žalostne Matere Božje in jo nesejo med priterkavanjem zvonov, med molitvijo sv. rožnega venca in prepevanjem svetih pesmi. Za njimi zversti se 20 parov deklet z venci na glavi in z gorečimi svečami v rokah, in spreved se pomika uro daleč od farne cerkve. Ko pridemo na omenjeni kraj, bilo je vse prav lepo z mlaji in venci okrašeno in z napisom:

Presveto Serce Jezusovo,
Usmili se nas!

Jezus ljubeznjivi,
Vslihi nas v sili!
Sosebno na zadnji čas
Bodi Jezus Ti pri nas!

Na to so prečastiti gosp. dekan najpopred blagoslovili podobo in znamenje, ki je bilo okrog z vinsko terto obsajeno; potem so bile pete litanije; izverstno so pele farne pevke pod vodstvom g. učitelja Bartelja. Ko je vse to minulo, so se prečastiti gospod dekan proti ljudstvu obrnili, imeli prav ginljiv nagovor; pojasnili so pomen lepe slovesnosti, in priporočili so, da kadar bode kdo tukaj hodil, naj zmoli na čast sladkemu Sercu Jezusovemu Očenaš in Češčena-Marijo z zaupanjem, da Jezusovo presveto Serce mu pride na pomoč tudi v večer njegovega življenja. Res, tako prijetno so nam govorili, da smo bili ginjeni in marsiktera solzica se je uternila.

Presveto Serce Jezusovo, bodi vselej z nami, ohrani v zdravji nas in mnogo lét med nami prečastitega gosp. dekana! Nam pa deli sveti blagoslov tudi s tega kraja na duši in na telesu! P. V.

Potne čertice iz Bosne. (Dalje.) Turčini, ki so bili o zavzetju Bosne po 10—14 ali manj stari in so sedaj odrastli v krepke mladenče, so vse drugačnega duha, kakor stareji fanatični mohamedani. No, pa tudi mnogi stareji so vse bolj vdani postali, kakor so prej bili; nevpogljivi in nespremenljivi so jo potegnili v Azijo; kteri so pa še tukaj ostali, kroti jih strah in vredba naše vlade. Mnogo mladih turčinov si več ne daje briti glave, tudi marsikteri so si oblekli zahodnjih evropejcev navadno obleko, samo „fëss“ (rudečo kapo) so si ohranili. Mnogi, osobito v mestih, so si omislili orodje in pohištvo po naše. Mnogi so se deloma omikali; drugi pa vsaj se soznali z omiko in ji niso več tako neprijazni. Mnogi turčini se privajajo bolj po naše, ker so vzeti v vojaščino; drugi zopet, ker obiskujejo javne šole. Pustijo celo nam iti v džamijo, njihovo cerkev, tudi takrat, kadar imajo očitno duhovno službo; kar se prej ni dopustilo.

Ne mislite pa, da jaz njihovo mahomedansko vero hvalim ali odobrujem; nikakor ne, temveč stavim nam za vzgled, kar je hvale vrednega, kar naj bi

nas spodbadalo toliko bolj verno, iskreno in pridno ravnati in živeti po naši jedino pravi, sveti veri in nje vodilih. Da bi svoj dan ne bili osramoteni celo od lažnjivovernih mohamedanov.

Mnogi menijo in pišejo: „neverni turki.“ Jaz pa menim in rečem, da neverni niso, samo napčno-verni so. Verujejo v jednega jedinega Boga, stvarnika nebes in zemlje; toda pravih misel nimajo o njem. Verujejo v neumerjčnost duše človeške, v sodbo božjo, v dvojno večnost: srečno in nesrečno — nebesa in pekel, v plačilo in kazen po smrti, v dobre duhove, angelje, in hude duhove, vragove. Njihova vera in koran, sv. pismo mahomedansko, je zloženo in zmešano skupaj iz judovstva in starega zakona, iz poganstva in kerščanstva; to pa le iz vsacega nekaj, pa še to mnogo naopako obrnjeno in krivo tolmačeno.

Imajo tudi za svetnike starega zakona očake in preroke, kakor tudi one mohamedane, kateri so strogo po veri živeli in delali. Mesto sv. kersta vzeli so judovsko obrezo. Mnogo imajo naukov in pravil iz Evangelija. Spoštujejo Jezusa in Marijo; toda Kristusa imajo le za jednega izmed prerokov; ipak imajo Marijo za vselej devico. Sme se jim povedavati življenje Jezusa in Marije, in radi poslušajo. Ne sme se pa reči o Mahomedu, da je on nižji in v nobeni primeri s Kristusom.

Mnogokrat sem v društvu turčinov razgovor tako sukal, da sem spričeval o Kristusu, kakor Sinu Božjem — Bogu in človeku, in to: iz prerokov stare zaveze, iz besed in spričevanja sv. Janeza Kerstnika o Jezusu; kajti preroke in sv. Janeza Kerst. tudi oni častijo. Uničeval sem prav tenko njihovega verskega začetnika Mahomeda; ipak ga z imenom nisem izrekoval. Ko bi se enkrat nesrečne razmere preokrenile, bi se dalo kaj opraviti s takimi razgovori in dokazi, kateri prav na lahko in iz daljave merijo na resnice Kristusa in njegove sv. vere, ter so, kakor nekaka priprava in vvod v mahomedanski duh in um, da pride k spoznanju. Onda bi se dalo pri mnogih turkih tudi v verskem oziru vspešno delovati, in mnogoteri bi postali rimo-katoliki.

Mahomed, rojen in izgojen v poganstvu, imel je marsikaj lepih lastnosti in verlih značajnosti. Bil je jako žive domišljije, kakor je lastna jutrovcem, osobito Arapom. Po tergovinskih potih in opravih došel je v dotiko s kristjani in judi v mali Aziji in v Egiptu; tu je mnogo vidil in slišal o veri obojih; nekaj mu se je dopadlo iz vere in pravil kerščanskih, nekaj pa iz judovskih; to pa po znanju in okusu njegovem.

Došel je Mohamed do spoznanja, da ne on, niti njegovi sonarodnjaki nimajo prave vere. To ga je bolelo v srcu in zavesti. Želel je, da bi on in njegov sonarod se rešil malikovavstva in postal pravoveren. Ni pa iskal prave istine do kraja. Štel in mislil si je, da je on za kaj višjega in sposobnejši od drugih, tudi več od kristjanov in judov. Bilo je pa v onem času (v šestem stoletju po Kristusovem rojstvu) že mnogo krivovernih učnikov in krivoverskih kristjanov; istotako med judi. Gotovo, kar dokazuje že sestava njegovega verouka, se je sošel in dogovarjal s krivoverci kerščanskimi in judovskimi; tako ni čiste istine zvedel: ker je pa tudi na svoj um preveliko deržal, bil je duhovno napuhnjjen, hotel je tudi mnogo ploda uma in „fantazije“ svoje vmes vstaviti; tako se je

zmesila, skovala in zvarila vera, zakoni, pravila in vodila, ter izlam mahomedanstvo. K temu pripomogla je mnogo živa „fantazija“ Mahomedova, njegove sanjarske prikazni in videla, ktere je on sam čislal za čisto božje razodenje in istino. Sicer je on imel dober namen, ni mislil varati, lagati in slepiti ljudstva; terdno je veroval in se zdel prepričan, da nova vera njegova je čisto edinoprava božja istina. Mislil in veroval je, da vse druge verospoznavanja niso prava, ali pa pomanjkljiva. Želel in hotel je vse narode na zemlji s svojo vero osrečiti (?) z lepo, čene, pa s hudo in silo. Istina je, da je on svoj arabski narod in mnoge narode v Aziji in Afriki s svojo vero izlekel iz pravega poganstva in malikovavstva in jih dovedel v svojo zmes kerščanstva, judovstva in nekaj poganškega.

Sedanji turčini (bolje, slavenski mahomedanci) v Bosni se zavedajo, da izhajajo iz roda kerščanskega; osobito oni, koji znajo čitati. Mladi turčini, kateri obiskujejo javne šole, so zvedeli in spoznavajo, da niso iz rodü turškega, nego slavenskega, da so pravi poturčeni Slaveni. Priprostejim sem tudi to, o dobrih prilikah v društvu, jasno in prepričavno-zgodovinsko pojasnoval in dokazoval, kar mi niso ugovarjali.

(Dalje nasl.)

Iz svetá duhóv. Solnograški list pod omejenim napisom pripoveduje to-le:

Podpisani je v svoji dijaški dobi, pred 50 leti, v Subotici na Ogerskem poznal starega gospoda, ki je prav pridno v cerkev hodil, in zraven tega, če tudi se je ob palico opiral, je tudi redno hodil križev pot molit. — O tem pobožnem možu je pravila neka verstnica, da je bil v svoji mladosti hud razuzdanec. Prišel je v vojaščino, pa se ni poboljšal, temveč je zabredel vedno bolj globoko, ter je tudi še celo Boga tajfil. Prav serčen prijatelj mu je bil mlad častnik ravno tistega polka, ki je stanoval ne daleč zunaj mesta na deželi; in s tem se je še pred kratkim norčeval zoper vero.

Kmalu potem, ne da bi se jezdnemu mojstru tudi le dozdevalo o kaki bolezní njegovega serčnega prijatelja, se mu ta prikaže, ko je ravno nekaj umazanega bral pri mizi, in mu reče: „Brat! jaz sem zgubljen.“ Prikazen zgine, ko bi trenil.

Kakor okamnel prestrašen si brez pomude dá konja obsedlati in zdirja k prijatelju, kterega pa je dobil le kot merliča, in s stermentjem je zvedel, da tisto minuto, ko je imel prikazen, je oni dušo izdihnil. — Nasledek te neslišane dogodbe je bil ta, da kmalu potem se je častnik službi odpovedal, umaknil se svetu, in je po opravljeni dolgi spovedi začel bogoljubno živeti; podpiran od božje milosti je ostal stanovitven do konca, ter je v visoki starosti blaženo umerl.

Razgled po svetu.

Na Dunaju je bil preteklo nedeljo med naj večimi slovesnostmi vmeščen knez nadškof dr. J. Gruša. Med drugimi so bili pričujoči papežev nuncij Galimberti, namestni in vsi podružni škofje, pa vsa dunajska duhovščina.

Francosko trinoštvo. V Vicq-u (r. Viku) je eden duhovnov zapustil občini poslopje za ženske šole s pogojem, da redovne sestre vodijo šolstvo. Po ondodnih gerdobnih šolskih postavah pa so odmenili pregnati redovnice in izročiti šolo svetnim učenicam. To pa zoper odločno voljo prebivalcev, ki v to nikakor niso privolili. Odmenjeni dan nasilstva je bilo pred poslopjem polno moških in ženskih, ki nikakor niso dopustili, da bi kdo šel noter. Republikanci so toraj rabili silo. Pa to ni bila lahka reč. Žene polegale so se na tla, da odvernejo vhod in beriči so jih s silo po eno in eno vlačili od ondod. Ljudstvo in načelniki, če tudi sicer republikanci, so protestirali zoper posvetnjaške šole. — To je liberalna svoboda — „liberté“!

Postava o detomoru na Kitajskem. Da si je civilizacija v Kitaju vsaj nekaj korenin pridobila, kaže vesela vést, katero smo dobili iz mesta San-Francisko v Kaliforniji. Podkralj Tu Kienski in Čekianški je namreč izdal povelje, po katerem bodo kaznovani morivci novorojenih deklic, kar je bilo zlasti v zadnjem času na dnevnem redu. Podkralj grozi v tem razglasu, da se bode detomor v prihodnje brezozirno in nepreprosljivo kaznoval. Kazen je določena na šestdeset udarcev s palico iz bambusa in na jednoletno pregnanstvo. Bog daj, da bi saj strah pred kaznijo omejil to nečloveško navado, katera se upira že npravstvenemu čuvstvu samemu.

Sir James Marshall, ta angleški spreobrnjenec in velezaslužni podpornik katoliških misijonov, umrl je pred kratkim. Rojen je bil l. 1829, 29. dec. kot sin protestanškega vikarija pri Christ-Church-u v Clifton-u. Na vseučilišču v Oksfordu pridobil si je leta 1854 naslov magister artium in je služil jako goreče kot protestanški minister v Trysull-u, v St. Giles-u, Cripplegate tudi v Londonu. L. 1857 prestopil je 21. nov. poslušajoč klic Božji v katoliško Cerkev, in odslej je bil zgled gorečega, zavednega katoličana.

Z gorečnostjo, kakoršna ni navadna sicer pri lajkih, in poln hvaležnosti za svoje spreobrnjenje, obračal je ves svoj pozor in svoj veliki vpliv zelo navdušen na katoliške misijone, zlasti na zahodnjem afrikanskem obrežji. Vedno tamošnje misijone podpirati, stavil si je za nalogo.

Angleška vlada ga je imenovala Chief Justice (glavo pravice) nove zamorske republike Liberije, stoječe pod britanskim zavetništvom. Mesca svečana l. 1888 prišel je v Afriko in se vstanovil v Asabi, v sredini afrikanski. Serčno in previdno postopajoč zaterl je človeške žertve pri zamorcih ondodnega kraja; razun tega je pa tudi vstanovil novi misijon pri sv. Jožefu v Asabi. Z izvrstnimi spisi v raznih katoliških angleških časopisih znal je zbuditi v najširjih krogih zanimanje za asabski misijon. Dopisoval si je vedno z misijonarji, ter jih s svetom in dejanjem podpiral. Leta 1882 povzdignila ga je kraljica Viktorija v plemiški stan, l. 1886 dobil je red sv. Jurija in sv. Mihaela, l. 1889 pa so mu sv. Oče v posebni avdijenci 11. prosinca podelili komandérski križ reda sv. Gregorija zarad zaslug za razširjanje sv. vere. Največje odlikovanje pa mu je dal gotovo Bog sam. R. I. P.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec julij (mal. serpan).

a) Glavni namen:

Cerkev v vzhodnji Indiji.

b) Posebni nameni:

18. S. Friderik. Stanovitnost v boji za dobro stvar. Važne volitve. Priporočene časne zadeve.

19. S. Vincencij Pavljan. Redovi tega svetaika. Duh kerščanske ljubezni. Sv. Vincencija društva. Zelo stiskan dušni pastir.

20. S. Elija. Bosna in Jugoslovani. Pridigarji in dušni pastirji. Več hudo stiskanih in skušanih.

21. S. Arbogast. Strasburška škofija. Svetovavei in dušni voditelji bogatih in mogočnih. Več občin.

22. S. Marija Magdalena. Duh pokore. Pospeševatelji molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine. Spreobrnjenje duše, ki grozno veliko hudega dela.

23. S. Liborij. Paderbornska škofija. Vernitev redov in srečna rešitev drugih verskih vprašanj. Več obče koristnih podjetij.

24. S. Frančišk Solan. Cerkev v južni Ameriki. Zatertje protozidarstva. Več hudo bolnih.

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata. naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotuo odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neka neprijetna zadeva, da bi se srečno iztekla. — Osebi v dušnih in telesnih potrebah, — in mladenec, ki ima prestati poskušnjo za vojaški stan.

Zahvale

Tisnokrat bodi čast in preserčna zahvala presv. Sercu Jezusovemu! Na priprošnjo Božje presv. Matere Marije, sv. Jožefa, sv. Antona Pad. in sv. Frančiška Seraf., katere sem za njih priprošnjo prosila, zadobila sem v nevarni bolezni zopet popolno zdravje, za kar izrekujem naj serčnejši zahvalo Bogu, Mariji in omenjenim svetnikom. M. M.

Bolehal sem neprestano skoro leto in dan. Zadnji čas me je pa bolezen tako pobrala, da me je že marsikdo komaj spoznal. Obernil sem se tedaj do „Naše ljube Gospé presv. Serca“ in sem obljubil javno naznaniti, če ozdravim. In res. — želja se mi je spolnila. Zatoraj hvala vsemogočnemu Bogu in prečisti Devici Mariji! J. Z.

Edino preljubo dete, ki ga imava, nama je bilo zelo nevarno zbolelo. Bolezen je bila čedalje hujša, tako da bi po najini misli otroku nobena človeška pomoč ne bila mogla več življenja ohraniti. Oberneva se zatoraj z naj večjim zaupanjem do „Naše ljube Gospé presv. Serca“, naj bi Ona izprosila bolnemu detetu ljubo zdravje, ako je božja volja. Bila sva uslišana. Iz globočine serca se zatoraj tu očitno zahvaljujema

preblaženi Devici Mariji za izprošeno nama milost, s katero je vnovič pokazala, da je v resnici naj zanesljivejša „zdravje bolnikov“
(Pavel in Marija K. *)

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Preč. gosp. Jan. Flis, konzist. svetnik, spirituval itd., je imenovan kanonik stoljne cerkve Ljubljanske. Bog daj srečo in blagoslov!

Čč. gg. novomašniki ljubljanske škofije bodo darovali nove ss. maše po naslednjem redu: Janez Bartelme, 27. julija ob 10ih v Kočevju; Fr. Ferjančič, 27. julija ob 10ih na Gočah; Fr. Fik, 3. avgusta ob 10ih v Rudniku; Edvard Kosobud, 20. julija ob 6ih v stoljni cerkvi ljubljanski; Martin Nemanič, 27. julija ob 10ih v Metliki; Anton Pfajfar, 3. avgusta ob 6ih v Selcah; Janez Pfajfar, 3. avgusta ob 10ih v Selcah; Francišek Rajčević, 27. julija ob 10ih na Trati; Janez Soukup, 20. julija ob 6ih pri čč. gg. uršulinkah v Ljubljani; S. Šmitek, 20. julija ob 7ih pri nunah v Loki; V. Vondrašek, 3. avgusta v Purkarcu na Češkem; Josip Wrus, 20. julija ob 9ih pri sv. Petru v Ljubljani; Janez Zakrajšek, 27. julija ob 1/2 6ih pri čč. gg. uršulinkah v Ljubljani; A. Žnidaršič, 3. avgusta ob 10ih v Dobropoljah; Anton Antončič, 20. julija ob 10ih v Cerkljah na Dolenjskem; Josip Debevec, 20. julija v Ljubljani; Ferdinand Erker, 3. avgusta ob 10ih pri Stari Cerkvi na Kočevskem; Rudolf Gregorič, 3. avg. ob 9ih pri sv. Jakobu v Ljubljani; Dominik Janež, 20. julija ob 9ih v Franciškanski cerkvi v Ljubljani; Francišek Pavlič, 3. avgusta ob 9ih v Kamniku; Francišek Pešec, 27. julija ob 10ih v Tomišlju.

† **G. Viljem Schündelen.** — Gotovo bode mnogim vstreženo z naznanilom, da občnospoštovani vodnik ljubljanske katoliške bukvarne g. Božidar Schündelen je zgubil svojega ljubljanskega očeta, g. Vil. Schündelena, ki je „30. rožnika t. l. popolnoma previden s svetimi zakramenti za umirajoče v starosti 77 lét vsled kratke pljučne bolezni mirno v Gospodu zaspal. Pobožne molitve za dušo ranjcega prosijo žalujoči zapuščeni v Osterrath-u, Schmidtu, Düsseldorfu, Ljubljani.“ Tako je pisano v mertvaškem listu. Ostali so namreč: soproga in trije sinovi, katerih je eden duhoven. Mertvaški listič z obrenskega kraja, ki je pred nami, je vravnan prav spodbudno. Na verhu je ležeč križ s poprečno palmovo vejo, ktera ima na peceljnu venec s sadjem. — Bog daj večni mir dobremu g. Viljemu!

Birnske naznanila iz Selške doline in s Trate hvaležno prejeti; prihodnjič.

Gorica. Šolsko leto v ondotnem semenišču se zverši 19. t. m. Trinajst novih mašnikov gre letos v pastirsko službo, 7 Slovencev in 6 Italijanov. Teržaška škofija dobi 23 novomašnikov, — Poreško-puljska 3, Kerška dva.

*) Plačila mi nič, torej smo poslano obnili, kakor ste naročili. Bog plačaj. Vr.

V novomeški gimnaziji je delalo maturo 17 dijakov; dva sta jo naredila z odliko, 12 z dobrim uspehom, dva imata ponavljanje v dveh mescih, eden je propadel za celo leto.

Znamnja časa. Poželjivci so bili po večem delu humanisti, le pri katerih je kerščanska misel prevladala, so si čistost duše ohranili, pravi nek pisatelj. Poželjivost pa je kakor sovražnica vere in čednosti, tako malikinja svetá. Giordano Bruno je dobil svoj spominek od verskih sovražnikov, in kdor hoče, da se bo po njem imenovala kaka ulica, kak mestni vogel, mora kolikor toliko biti ljubitelj ali saj božkar mesenosti, protivnik vere in cerkve.

Vprašanje. Kaj je ločenje šole od cerkve?

Odgovor. Ločenje šole od cerkve je med drugim to, da pride trop večjih šolcev s palicami v roki k spovedi v cerkev, kakor „štekljarji!“

V kapucinski cerkvi v Škofji Loki bode imel novo mašo č. P. Janez Ev. Ažbe, iz kapucinskega reda.

Iz rimskega Martirologija.

6. mal. travna.

V Rimu sv. Ksist, papež mučenec, je pod cesarjem Hadrijanom vladal sv. Cerkev, pod Antoninom pa za sv. vero smert preterpel.

V Macedoniji ss. mučenca Timotej in Diogen.

V Perziji sto in dvajset marternikov.

V Askalonu sv. Platonid in dva druga mučenca.

V Kartagi sv. mučenec Marcelin, kterega so zarad katoliške vere krivoverci ubili.

V Rimu sv. papež Celestin, kateri je krivoverca Nestorija obsodil, veliko delal za čistost sv. vere. Sklical je v Efezu cerkveni zbor zoper Nestorija.

Na Irskem sv. Celz, škof; le-ta je bil ondi škof pred znanim blaženim škofom Malahijam.

Na Danskem sv. opat Viljem, sloveč s čednostjo in čudeži.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škotije: D. 1 gld. — Iz Nadanjega sela 20 gld. — S Homea 24 gld. 38 kr. — Čč. gg. bogoslovci v Ljubljani 16 gld. 40 kr. — Z Zaplane 19 gld. 60 kr. — Neimenovan iz Lahovič 50 kr. — Z Doboveca 5 gld. 61 kr. — Iz Borovnice 20 gld. 40 kr. — Iz Ihana 14 gld. 50 kr. — Lenka Velkaverh 1 gld.

Za dijaško mizo: Brezovski 5 gld. — P. in M. Kl. 1 gld. — Č. g. župnik Jan. Dolžan 2 gld. — Č. g. kapl. J. Milar 2 gld. — Č. g. M. P. 4 gld. — Čast. g. župnik Št. Joški Ant. Hočev var zopet letos 1 vel. terdujak za najbolj izvrstnega dijaka naše mize. — J. Z. 50 kr. — Čast. g. kapl. Jan. Šlakar 2 gld. — Neka dobrotna roka 40 kr. — „3 tergovec 2 duh. = 5 gld. iz Vipave.“ — Čast. g. župnik Ign. Ključevšek 2 gld. — Č. g. župnik Jan. Ažman 5 gld.

Za sv. Očeta: Brezovski 5 gld. — Z Ihana 7 gld. — Iz Mavčič 27 gld. — Iz Horjula zbirke — 6 gld. 60 kr.

Za afrikanski misijon: M. P. 1 gld. — Brezovski 5 gld.

Za odkup zamurskih otrok: Gosp. Fr. Omeje 1 gld.